

NICA STEVENS

GARDIANUL
CELOR CINCI VIETI

EDITURA
UNICART

CAPITOLUL 1

18 ani mai târziu

Nenumărați licurici dansau în întuneric, adunându-se într-un singur glob de lumină, care în cele din urmă se sparse ca într-o explozie. Admiram ploaia de foc care pâlpâia pe cerul nopții, când deodată am avut senzația că sunt privită.

Inima îmi bătea nebunește. Între timp am devenit destul de sigură... Cineva se afla fix în spatele meu.

Am încercat să îmi liniștesc respirația și m-am întors încet până când am ajuns să stăm față în față.

Culoarea ochilor lui strălucitorii trecea de la albastru la turcoaz, ca apoi să se închidă într-un verde fascinant...

– Bună dimineața, Vivien.

Vocea Wandei răzbi până în străfundurile conștiinței mele. După ce dădu la o parte draperiile grele, lăsând soarele să mă izbească drept în față, am reușit și eu într-un final să mă trezesc din somnul agitat.

- Gata, ridică-te din puf! Bunicul tău te aşteaptă la micul dejun.

Wanda trase de pilotă.

Am clipit în lumina orbitoare și m-am întins.

- Cât e ceasul?

- E aproape opt, zise și deschise dulapul alb.

Să te ajut la împachetat?

- Am strâns deja lucrurile aseară.

M-am ridicat din pat.

- Trebuie să vii cu mine la Jasper, i-am spus.

Ti-ar plăcea acolo.

Wanda ridică mâinile teatral.

- Sub nicio formă nu-l pot lăsa singur pe bunicul tău. E haos în casă dacă nu mă ocup eu.

Era, fără îndoială, un suflet bun. La început, bunicul o angajase ca bonă pentru mine, dar, cu trecerea anilor, preluase și sarcinile de menajeră și bucătăreasă.

- Chiar nu trebuie să ne răsfeți atât. Sincer acum, ai avut vreodată concediu?

Își duse mâinile la piept.

- Nu-mi trebuie mie concediu. M-aș plăcăsi de moarte.

Dădu să plece spre ușă, nu înainte de a se mai întoarce o dată spre mine.

- Grăbește-te! Nu-i place să aștepte.

Avea dreptate. Ca în fiecare an în vacanța de vară, urma să iau avionul ca să petrec următoarele

două săptămâni cu tata. Bunicul avea oricum o dispoziție proastă și eu nu voiam să-l necăjesc și mai mult. Existau câteva reguli în casa asta și el ținea cu strășnicie la respectarea lor. Iar micul dejun luat împreună făcea parte, fără discuție, dintre aceste reguli.

M-am grăbit să intru la duș, iar apoi m-am chinuit să-mi pieptănă părul lung și castaniu. Deși nu aveam cărlionții în adevăratul sens al cuvântului, era totuși un păr care stătea în toate direcțiile. Am pus pieptănul deoparte cu un oftat și mi-am dat repede cu rimel.

Înțoarsă în cameră, m-am strecut în blugii mei spălăciți și mi-am pus o cămașă bleumarin. Am vrut să-mi iau ceasul de mână, când privirea mi-a picat pe fotografia părinților mei, care se afla pe noptieră. Păreau foarte tineri și fericiți. Am zâmbit fără să vreau, căci mi s-a părut că și ei îmi zâmbeau.

Fără îndoială, ochii de un albastru-închis i-am moștenit de la mama. Mă uitam la ea în timp ce îmi plimbam degetul peste fotografie. A murit într-un accident de mașină când eu eram doar un bebeluș, de aceea nu aveam, din păcate, niciun fel de amintiri despre ea.

Luând bagajul, am ieșit din cameră și m-am grăbit să cobor treptele din marmură albă. Am lăsat geanta pe hol. În sufragerie, bunicul stătea deja la masa din lemn închis la culoare, la care puteau încăpea cel puțin zece persoane.

Mă privi pe deasupra ziarului și apoi se uită la ceas.

- Ai întârziat, mă certă el.
- Bună dimineața.

I-am zâmbit împăciuitor și apoi mi-am întins gem pe felia de pâine prăjită.

Nici chiar în momentele când își încrețea fruntea nu își arăta cei șaizeci și cinci de ani. Părul săten și des era încăruntit doar în zona tâmpelor. Părea că pentru el timpul stătuse în loc.

De multă vreme locuia doar cu mine. A obținut custodia mea, căci tata era pe atunci doar un student sărac. Am încercat de multe ori să vorbesc cu bunicul despre moartea mamei, dar de fiecare dată a refuzat. Nu avea nici măcar fotografii cu ea expuse la vedere. Nu era genul de om care să-și exprime sentimentele.

- Mai vrei puțină cafea? I-am întrebat în timp ce îmi turnam mie.

Puse ziarul deoparte.

- Să mă suni în fiecare zi ca să știu cum îți merge! M-ai înțeles, Vivien?

Am mușcat din pâinea prăjită și am dat din cap.

Bunicul mă scrută cu privirea.

- Brian nu poate să-ți ofere nimic. E un vagabond care preferă să străbată sălbăticile în loc să-și caute de lucru.

- Munca unui pădurar este foarte respectabilă, am răspuns eu mestecând ce aveam în gură.

- Nu vorbi cu gura plină!

Am bănuit ce avea să urmeze. Nu trecea o săptămână în care să nu aducă vorba despre studiile mele. Dar eu abia eram în clasa a unsprezecea și mai aveam un an până să fiu nevoită să mă înscriu la o universitate.

- Dacă ești destul de ambicioasă, intr-o bună zi o să ajungi un jurist distins.

Se sprijini cu mâinile de masă și se aplecă spre mine. Ridurile de pe frunte i se adânciră și mai tare.

- Mulți s-ar considera fericiți dacă ar putea să intre la o universitate de elită.

- Dar poate ar prefera să reușească singuri, în loc să primească mereu totul pe tavă.

Bunicul respiră adânc.

- Am relații bune, îți pot asigura o carieră promițătoare și îți pot finanța studiile. Ai putea să arăți măcar puțină recunoștință.

Eu îmi frământam mâinile în poală.

- Șeful tatei mi-a oferit un loc de practică în Parcul Național Jasper. Mi-ar plăcea...

Bunicul se ridică brusc, iar scaunul lui aproape că se răsturnă.

- Ia-ți gândul că îi vei călca pe urme tatălui tău!

Părăsi cu pași repezi încăperea și aproape se ciocni cu Wanda care tocmai intra pe ușă.

- Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă ea în şoaptă. De ce trebuie mereu să vă ciondăniți?

Am oftat.

- E mereu aceeași poveste.

Se apropie de mine și îmi dădu o șuviță pe după ureche.

- Nu vrea să te piardă și vrea doar să-ți fie bine.

- Mai devreme sau mai târziu voi fi pe picioarele mele. Trebuie să se obișnuiască cu gândul asta.

Wanda se uită în jur și se asigură că bunicul nu e destul de aproape ca să audă.

- El e bine intenționat. E de înțeles că vrea să te vadă de partea lui. Ești singura care i-a mai rămas din familie. Vrea ca într-o bună zi să îți lase biroul lui de avocatură.

Minunat! Acum și Wanda mă făcea să am mustări de conștiință. Bunicul era unul dintre cei mai înstăriți și influenți oameni din Vancouver. Deținea mai multe imobile, între care și un zgârie-nori în centrul orașului, unde avea angajați peste o sută de avocați cu tot cu secretarele lor. Pentru că lucra foarte mult, rămânea de cele mai multe peste noapte în apartamentul de lux de acolo. Însă la sfârșit de săptămână venea mereu acasă ca să petreacă ceva timp și cu mine.

Am strâns din buze. Deși voia să dețină controlul, știam că în inima lui își făcea griji pentru mine. Dar mie îmi plăcea sălbăticia Canadei și îmi

doream ca mai târziu să lucrez cu tata în Parcul Național.

Wanda îmi dădu un pachetel cu mâncare pentru drum și mă ciupi încurajator de obraz. Apoi mă însoți pe hol, unde pilotul bunicului deja mă aștepta.

- Bună dimineața, Vivien.

Taylor mă întâmpină cu o strângere de mâna și apoi îmi luă bagajul.

- Ești gata să scapi din groapa cu lei pentru o vreme?

Am dat din cap și l-am urmat afară pe verandă.

- Distracție plăcută! strigă Wanda către mine.

- O să fie.

I-am trimis o bezea și apoi l-am privit pe Taylor cu ochii întredeschiși.

Deși mă vedea rar, părea să nu îi scape cât de mult îmi displăcea uneori această cușcă aurită. Avea mereu o vorbă bună la îndemână și putea să mă înveselească doar făcându-mi cu ochiul. Cumva exista o familiaritate între noi pe care nu mi-o puteam explica. În definitiv, abia dacă ne cunoșteam.

M-am uitat la uniforma lui de pilot. Bunicul ținea foarte mult la aspectul angajaților. Taylor avea în jur de douăzeci și cinci de ani, făcea, fără îndoială, mult sport, și arăta destul de bine cu părul lui negru și scurt.

Am coborât și am apucat-o pe drumul pavat care șerpua prin grădina îngrijită.

Tufișurile atent tunse, straturile de flori viu colorate și gazonul – care putea concura cu acela al unui teren de golf – toate arătau aplecarea spre perfecționism a bunicului meu.

– Ați făcut verificările dinaintea zborului și controlul instrumentelor de zbor? întrebă deodată bunicul, care ne însoțise fără să ne dăm seama.

Tonul lui suna neprietenos.

– Desigur, dle Campbell. Suntem gata de decolare, răspunse Taylor în timp ce ne apropiam de locul unde se afla elicopterul.

– Bun. Atunci să aveți grija să o duceți pe Vivien la Jasper în siguranță. Apoi să zburăți imediat înapoi. Diseară am altă sarcină pentru dumneavoastră.

Taylor dădu din cap și se urcă imediat în elicopterul negru. Se pare că și el era nerăbdător să plece.

Când palele rotorului începură să se învârtă cu un zgomot asurzitor, bunicul mă îmbrățișă scurt și apoi îmi deschise ușa elicopterului. Părul îmi flutura în vânt, aşa că m-am urcat repede înăuntru.

– Să nu-l lași pe taică-tău să-ți bage în cap cine știe ce trăsnăi, îmi strigă prin vacarmul făcut de motorul elicopterului.

Trânti ușa înainte să răspund. Cu o mișcare a mâinii îi dădu de înțeles lui Taylor că poate porni.

Taylor îmi întinse căștile în spate și îmi făcu semn să-mi pun centura de siguranță. Numai după ce mi-am strâns centura ridică ușor elicopterul de la pământ.

Vârfurile copacilor din jur începură să freamăte la plecarea noastră. Privită de sus, vila veche de mai bine de o sută de ani de la periferia orașului părea un mic castel. În depărtare se vedea vapoarele uriașe care așteptau permisiunea de a intra în portul Vancouver. Linia orizontului și munții care se înălțau în fundal ofereau imaginea impresionantă a orașului. Dar dacă mă întrebai pe mine, Vancouver nu putea totuși să se compare cu Parcul Național Jasper.

– E o vreme bună pentru zbor, l-am auzit pe Taylor în căști. Dacă avem noroc, în două ore și jumătate suntem la destinație.

Mă simțeam pierdută între scaunele goale, frumos tapițate, și mi-a părut rău că nu mă așezasem în față, lângă Taylor. Însă mă bucuram cu gândul la zilele ce aveau să urmeze. Era mereu o aventură să îl însoțesc pe tata în incursiunile lui prin sălbăticie. El și prietenul lui cel mai bun, Dave, erau responsabili cu îngrijirea Parcului Național Jasper. Amândoi organizau, între altele, excursii pentru vizitatori, luau măsuri pentru protejarea